

צג: השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

מסורת הש"ס

א) לשל מלא, [ע"ש] לקמן
ב) ז"ל אומרם ברי"ש
וכ"ה ברי"ף ור"ש;
ג) [לעיל לו: וש"ס].
ד) [ב"ק מהל, ס' שם קח].
ה) לעיל לו: ו א) אונס לפטור
פ"ל רש"ל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הא נטר
וכי' ואין זה אבידה:

גליון הש"ס

ג' הדור שקול דמיון.
ע"פ צ"ק דף נח
ע"פ מוס' ד"ה איני:
במשנת הא"י הדור; ע'
לקמן דף ק"ו ע"פ מוס'
ד"ה תמיד:

מוסף רש"י

בא זאב וטרף ובה ארי
ודורס. ואז טורף, נשח
הטרף למוח, א"י אינו
טורפה אלא דורסה
מקומה ואוכלה (לש"ל)
נגבה באונס.
בלקטום מוין, דומה שכל
פטור בו, ואח"כ הובר
הגבב. ויכול לכפול ולהיחלף
מיו (ב"ק קח). רצה
נשבע, והבעלים יפדו מן
הגבב, רצה עושה עמו
משלם לבעלים והוא
יפדו מן הגבב (שם). אם
שומר שכר הוא, א"ע
דפטור בלקטום מוין, הכה
הואל והוכר הגבב ולא
יפקד ליום, עליו לטרוח
אחריו, לפיכך הוא ישלם
לבעלים ויחזיר ויפדו מן
הגבב (שם). עושה עמו
ד"ן, ישלם, דמזוה עליו
לחזר אחר האבידה (שם).
העלה לראשי צוקין.
שומר שעלה לראשי הרים
חדים ומשפטים, ונפלה
ומתה אינו אונס. אלא
פשיעה, דלכא לישלם
(לש"ל דל).

ובא זאב וטרף. בשעת משלחת זאבים ור' יהודה היא דלמחר זאב אחד אונס: **א"י הכי אמאי** פטור תחילתו בפשיעה וסופו באונס הוא. ור"ת לאזי נמי דמוקי לה בעידנה דעילי אינשי מי ניחא והא מ"מ אס היה יכול להזיל חייב אלמלא תחילתו בפשיעה הוא וי"ל דלא חשיב ליה פשיעה אלף גניבה ואבידה ויש ללמוד מכאן דתחילתו לכעין גניבה ואבידה וסופו בלאונס דפטור ומתא דלמחר רב בהמפקיד (לעיל דף לו. ושם) אפי' שומר שכר שמסר לשומר חנם פטור לפי שמסר לכן דעת אין ראהי דאפילו סבר רב תחילתו וכזה ליה תחילתו בכעין גניבה ואבידה וסופו באונס חייב אפילו הכי פטור דלחין לנו לומר שודאי שומר חנם לא ישמור מנגיבה ואבידה רק מפשיעה והוה ליה תחילתו בכעין גניבה ואבידה אלא סמס בן דעת רגיל לשמור הרבה אפילו מדצרים שאינו חייב ושמה אפילו מפרסו לשומר חנם ופטורה מפשיעה פטור דלא חשיב תחילתו בפשיעה כהכי: **איבעי** דך לעבורי חדא חדא. נראה דלא חשיב לה פשיעה מהאי טעמא אלא כעין גניבה ואבידה ומחייב מוטעמא דלדעתא דהכי יחזי לך אגרא דמינטר נטירותא יתירתא כרז חסדא ורבה בר רב הונא דמדיימי לה הכא ואתי שפיר דקאמר בסמוך כרז וחומו קמאי שרזו לפטור מדרכה דאס לא כן אמאי

טורח אור השלם
1 ותפל שבא ותקחם ואת הנערים הבו לפי חרב ואמלקיה רק אני לבדי להגיד לך.
2 היתיי ביום אבלני חרב וקרנח בקילה ותדוד שתיי מעיני: בראשיה לא מ
קד א ב מיי פ"ג מהל' שכרות הל' ח סמג עשין פט טושי"ע ח"מ ס' רלא סעף י' וס' עג סעף י':
קד ג מיי' שס טושי"ע שס ס' עג סעף ח':
קד ד ה ר מיי' שס הל' ו טושי"ע שס וס' רלא סעף ח':
קד ז ח מיי' שס סמג שס טושי"ע שס ס' עג סעף ח':
קד ט י מיי' שס הל' ט טושי"ע שס סעף י':
קד כ מיי' פ"ח מהל' שאלה ופקדון הל' ו סמג עשין פט טושי"ע ח"מ ס' רלא סעף י':
קד ל נמיי' שס פ"ה הל' ג מיי' פ"ג מהל' שכרות הל' ד סמג עשין פט טושי"ע ח"מ ס' עג סעף י':
קד ס מיי' שס טושי"ע שס ס' עג סעף ג':
קד ע פ מיי' שס טושי"ע שס ס' עג סעף י':
קד צ מיי' שס הל' ט טושי"ע שס סעף י':
קד ק מיי' שס טושי"ע שס ס' עג סעף י':
קד ר מיי' שס טושי"ע שס ס' עג סעף י':
קד ש מיי' שס הל' ד טושי"ע שס סעף ג':
1 ותפל שבא ותקחם ואת הנערים הבו לפי חרב ואמלקיה רק אני לבדי להגיד לך.
2 היתיי ביום אבלני חרב וקרנח בקילה ותדוד שתיי מעיני: בראשיה לא מ

הא נטר כדנטרי אינשי ואין (א) אבידה אלא אונס: **בחזני מתא**. שומרי העיר זלילה שכל סמך אנשי העיר עליהם לשמור גופם וממונם הנהו ודאי צעו נטירותא יתירתא: **ארי ודרס**. ארי דרכו לדרוס הבמה במקום שמואלה. ודרך זאב לטורפה חיה ולהוליכה במקום שהוא בטוח ושם הורגה: **מאי לאו וכו'.** אפי"ה חייב: **א"ה אמאי פטור.** כי אין יכול להזיל: **תחילתו סוף בפשיעה.** גבי כל מוזיקין קטנים וקלים דהוא יכול להזיל שהרי הניחם זכא לו וסופו נמי נהי דמויק חזק צל עליהן שאלס היה שם לא היה יכול להזיל והו"ל אונס מיהו תחילתו בפשיעה הוה לחייב דהכי פסקין הלכתא בהמפקיד (לעיל דף מ.ב.): **דשמע קול ארי ועל.** מאימתו שאונס הוא: **שומר חנם יש לו לקדם בחנם.** ולא לשכור אנשים. ושומר שכר יש עליו לשוכרן: **עד כדי דמיסה.** של עליה לשכור אנשים משלו: **לכושא דחויסא.** כושר הבהמות שמכר בהן כזר ולמדות צניות: **לטרחה וסיכסא.** שלא יטרך לחזור אחר הבהמות לקנות: **לא פגירא לכו הא דרבה.** דלמחר לעיל דמכי נטר כדנטרי אינשי הוה אידך (א) אונס ופטור): **לכדי יהיבי לך וכו'.** ונהי דלאו פשיעה הוא אונס נמי לא הוה והו"ל כאבידה: **אגמלא דירש.** גשר של נרש: **צבר אחסיד.** כלומר צבן עמך ואומתך: **שנו.** שם הגבב לטטים מזוין היה: **חייביה.** לשלם הואל והוכר הגבב ולא יפקד כלום עליו לטרוח אחר הגבב עד שזולתא מידו: **עושה עמו דין.** פרעון. והיינו פליגא דהא רוניא שומר חנם הוה ומייציה רב נתמן לשלומי: **דפרמוסקא.** אנשי השלטון היו שם: **מתני' בשעת משלחת זאבים.** שמיה רעה משולחת בגזירת המלך קופלת היא על אלס אחד: **הליטסם גרסי.** ומד ליסטס קאמר: **הכרדלם.** פומי"ש זלע"ו: **סיגפה.** עינה צרעז או העמידה צקי צחמה וצחורף זלינה. לענות נפש (במדבר ג) מתרגם לקנפא נפש: **עלסה לראשי לוקין.** אוקימנא צפ' המפקיד (לעיל דף לו): **תקפתו ועלתה ללוקין הרים חדין וגבוהין:** **גב' האי מפר נפשיה.** הליטסם ע"מ כן צל או ליהרג או להרוג ויקח ממון אצל הרועה אין לו למסור נפשו על כך: **אשכחיה רועה.** לגבב קודם שנטל הימנו כלום וגזימו וחירפו: **אמר לו גנבה סריא.** מוסרה. ויצאש (שמות טו) מתרגמי' וסרי. ובמשניות הגאונים ראיתי סריא פושע: **ק**

עמו דין ואינו נשבע אמר רבא ואתם גברי דפרמוסקא הוה קיימי דאי רמא קלא הוה אהו ומצלין ליה: **מתני' זאב אחד אינו אונס** שני זאבים אונס רבי יהודה אומר בשעת משלחת זאבים אף זאב אחד אונס שני כלבים אינו אונס ידוע הבבלי אומר משום רבי מאיר ברוח אמת אינו אונס משתי רוחות אונס להלסטים הרי זה אונס^א הארי הדוב והנמר והברדלס והנחש הרי אלו אונס^ב אימתי בזמן שבאו מאליהן אבל הוליקן למקום גדודי חיה ולסטים אינו אונס^ג מתה כדרכה הרי זה אונס סגפה ומתה אינו אונס^ד עלתה לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונס^ה והעלה לראשי צוקין ונפלה ומתה אינו אונס: **היתניא זאב אחד אונס אמר רב נתמן בר יצחק** ההיא בשעת משלחת זאבים ורבי יהודה היא: **הלסטים הרי זה אונס:** אמאי לוקי גברא להדי גברא או דלמא האי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה^ו במסתברא דהאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה אמר ליה אביי לרבא אשכחיה רועה ואמר ליה גבא סריא כדוכתא פלניא יתיבינן

ק